

schron w grobli

Współrzędne: Szerokość - 53.233466, Długość - 21.883843

Schron Grobla był drugim pod względem wielkości obiektem spośród wszystkich pobudowanych w ramach linii umocnień. Prace budowlane rozpoczęto w marcu 1939 roku i trwały one nieprzerwanie do września 1939 roku. Jego ściana czołowa i strop miały grubość ok. 180 cm, ściany boczne do 150 cm, a grubość tylnej i wewnętrznych wynosiła od 80 do 120 cm. Uzbrojenie składało się z trzech ciężkich karabinów maszynowych wz. 30 (Browning), lub wz.08 (Maxim), jednego w kopule pancernej i dwóch w strzelnicach w ścianach bocznych, dwóch ręcznych karabinów maszynowych wz. 28 (Browning) i broni osobistej załogi. Dodatkowo schron wyposażony był w wyrzutnie ładunków oświetleniowych, zrzutnie granatów i system łączności optycznej, używany w razie przerwania łączności telefonicznej. W schronie znajdował się agregat prądotwórczy, zapewniający oświetlenie i działanie systemu filtrowentylacyjnego, oraz najprawdopodobniej trzy studnie. Załogę schronu stanowili żołnierze Kompani Fortecznej Nowogród .

Załoga schronu uczestniczyła w walce od godzin wieczornych 8 września do 10 września. 9 września, po opuszczeniu stanowisk polowych przez żołnierzy 3 batalionu 33 pułku piechoty i wycofaniu się ich na linię obrony za Nowogrodem, pozostała w okrążeniu. Schron ten jako pierwszy padł w trakcie niemieckiego szturm na linię polskich umocnień. W trakcie walki zginął w nim por. Mieczysław Jarzyna, dowódca jednego z plutonów fortecznych. W 1940 roku, po naprawach, włączony przez Rosjan do tzw. Linii Mołotowa. Wysadzony w powietrze przez Niemców latem 1944 roku.